

Sygn. akt III AUa 222/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Krystian Serzysko
Sędziowie:	SSA Agata Pyjas-Luty (spr.) SSA Grażyna Wiśniewska
Protokolant:	sekr.sądowy Anna Baran

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2016 r. w Krakowie

sprawy z wniosku **S. F.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w C.**

o prawo do emerytury z obniżonym wiekiem emerytalnym

na skutek apelacji wnioskodawcy S. F.

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie Wydziału VIII Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 października 2014 r. sygn. akt VIII U 687/14

u c h y l a zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie.

Sygn. akt III AUa 222/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 października 2014 r. Sąd Okręgowy w Krakowie - Sąd Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie S. F. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w C. z dnia 14 kwietnia 2014 r., odmawiającej wnioskodawcy emerytury w wieku obniżonym, albowiem nie posiadał on 25 lat ogólnego stażu pracy. Do udowodnionego stażu ubezpieczeniowego wnioskodawcy organ rentowy odmówił bowiem doliczenia wskazywanego przez niego okresu pracy w gospodarstwie rolnym (...) w B. od 30 czerwca 1970r. do 1 września 1973r.

Sąd Okręgowy ustalił, że wnioskodawca S. F., urodzony dnia (...), nie jest członkiem OFE. Na dzień 1 stycznia 1999 r. wnioskodawca posiadał 24 lata, 5 miesięcy i 18 dni ogólnego stażu pracy, stanowiącego jednocześnie pracę w szczególnych warunkach. W dniu 7 marca 2014 r. S. F. zwrócił się do organu rentowego z wnioskiem o emeryturę w wieku obniżonym. Rodzice wnioskodawcy nie mieli gospodarstwa rolnego. W spornym okresie, tj. w trakcie nauki w

szkole średniej od 30 czerwca 1970 r. do 1 września 1973 r. wnioskodawca pomagał w gospodarstwie rolnym teściów swojego brata.

W tak ustalonym stanie faktycznym sprawy Sąd Okręgowy przyjął, że odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie. Mając na uwadze treść art. 184 w zw.

z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz.U. z 2015 r., poz. 748), Sąd pierwszej instancji podkreślił, iż dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy kluczowe znaczenie posiadała możliwość zaliczenia wnioskodawcy w poczet ogólnego stażu ubezpieczeniowego, okresu jego pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, usankcjonowana w ramach art. 10 ust. 1 w/w ustawy. W powyższym kontekście Sąd podkreślił, że do uwzględnienia okresów pracy w gospodarstwie rolnym konieczne jest, aby czynności rolnicze były wykonywane w wymiarze nie niższym niż połowa ustawowego czasu pracy, tj. minimum 4 godziny dziennie

oraz by odbywały się w warunkach określonych w art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jednolity: Dz. U.

z 2015 r., poz. 704 ze zm.), który precyzuje, iż status „domownika rolnika” przysługuje osobie bliskiej rolnikowi, która: ukończyła 16 lat, pozostaje z rolnikiem we wspólnym gospodarstwie domowym lub zamieszkuje na terenie jego gospodarstwa rolnego albo w bliskim sąsiedztwie, stale pracuje w tym gospodarstwie rolnym i nie jest związana z rolnikiem stosunkiem pracy.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy stwierdził, że choć to na wnioskodawcy spoczywał ciężar dowodowy, to nie wykazał on twierdzeń i zarzutów wywiedzionych w odwołaniu od zaskarżonej decyzji organu rentowego, a zebrany w toku sprawy materiał dowodowy wystarczał do rozstrzygnięcia sprawy.

W powyższym kontekście Sąd zaakcentował, że zeznania wnioskodawcy nie były wystarczające do uznania, że w spornym okresie od 30 czerwca 1970 r.

do 1 września 1973 r. pracował na gospodarstwie rolnym, a przy tym nie przedstawił on na tę okoliczność żadnych dowodów. Dodatkowo Sąd zauważył, że z zeznań wnioskodawcy wynikało, że w spornym okresie pomagał w gospodarstwie rolnym teściów swojego brata, co z kolei prowadziło do wniosku, że w tym czasie nie miał statusu „domownika rolnika” w rozumieniu art. 6 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników. Wobec powyższego stanu rzeczy Sąd uznał, że wnioskodawca nie spełnił warunków koniecznych do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym, albowiem nie posiada wymaganego przez przepisy ustawy ogólnego stażu pracy, co uzasadniało oddalenie odwołania na zasadzie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Apelację od wyroku wywiódł wnioskodawca S. F., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

1) naruszenie przepisów postępowania, w tym:

a) art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, że wnioskodawca nie wywiązał się z obowiązku udowodnienia okoliczności pracy na gospodarstwie rolnym, podczas gdy stosowne dowody na tę okoliczność złożył w organie rentowym, a jednocześnie Sąd Okręgowy powinien przeprowadzić z urzędu postępowanie dowodowe i przesłuchać bezpośrednio świadków zgłoszonych przez wnioskodawcę w postępowaniu administracyjnym na okoliczność jego pracy w gospodarstwie rolnym;

b) art. 233 k.p.c. poprzez wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków

z niego niewynikających, a polegających na przyjęciu, że wnioskodawca nie wykazał na drodze postępowania dowodowego pracy na gospodarstwie rolnym, jak również nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność pracy na gospodarstwie rolnym przed dniem 1 stycznia 1983 r., mimo iż wszystkie wymagane dokumenty przedłożył w trakcie postępowania przed organem rentowym, a Sąd uznał zeznania wnioskodawcy za wiarygodne, a ponadto organ rentowy nie zakwestionował jego pracy w gospodarstwie rolnym, a jedynie fakt, że nie był „domownikiem” i z tego powodu odmówił przyznania mu emerytury;

c) niewłaściwą i błędną ocenę stanu faktycznego, powodującą nieprzyznanie prawa do emerytury w sytuacji, gdy z przedstawionych okoliczności wynikało, że wnioskodawca udowodnił wymagany ogólny staż pracy;

naruszenie prawa materialnego, a mianowicie:

a) art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 748) w zw. z art. 6 pkt 2 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 704 ze zm.) poprzez uznanie, że - aby móc uwzględnić przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy osoby w gospodarstwie rolnym po ukończeniu przez nią 16 roku życia - musi ona spełniać warunki do uznania jej za domownika w myśl art. 6 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, podczas gdy art. 10 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS nie odsyła do definicji domownika w rozumieniu ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników;

b) art. 10 ust. 1 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez nieuwzględnienie do okresu ubezpieczenia pracy w gospodarstwie rolnym wykonywanej przez wnioskodawcę po ukończeniu 16 roku życia,

c) art. 184 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS poprzez jego niezastosowanie, mimo iż wnioskodawca spełnił przesłanki do uzyskania emerytury.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty wnioskodawca wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego poprzez uwzględnienie odwołania w całości i przyznanie mu prawa do emerytury w wieku obniżonym. Nadto wnioskodawca wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie przed Sądem drugiej instancji dowodu z zeznań świadków w osobach: M. D.

i B. D. na okoliczność jego pracy w gospodarstwie rolnym A.

i L. F. oraz wymiaru czasu tej pracy. W uzasadnieniu wywodów apelacji wnioskodawca odwołał się do treści wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2014 r., III UK 180/13, w ramach którego podkreślono, iż niedopuszczalne jest stosowanie wobec osoby, o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, kryteriów objęcia ubezpieczeniem domowników rolnika na podstawie art. 6 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników, a skoro jego praca w gospodarstwie rolnym w okresie 30 czerwca 1970 r. do 1 września 1973 r. była przez niego świadczona ponad 4 godziny dziennie, to powinna zostać uwzględniona w ogólnym stażu pracy. Odnosząc się następnie do zarzutów naruszenia prawa procesowego, wnioskodawca zaakcentował, że w rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy nie przeprowadził żadnego postępowania dowodowego na okoliczność jego pracy w gospodarstwie rolnym małżonków F. i w sposób dowolny ustalił, że nie przedstawił na tę okoliczność jakichkolwiek dowodów. Wnioskodawca wskazał, że choć nie zgłaszał w postępowaniu sądowym dowodów na okoliczność pracy w w/w gospodarstwie rolnym, to jednak stosowne dowody złożył w organie rentowym. Co więcej, w oparciu o te dowody organ rentowy nie kwestionował pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym ani jej wymiaru, lecz jedynie brak po jego stronie statusu „domownika” i tylko z tej przyczyny odmówił mu prawa do emerytury. Jednocześnie wnioskodawca podniósł, iż wnosząc odwołanie, zakładał, że postępowanie sądowe stanowi kontynuację postępowania dowodowego prowadzonego przed organem rentowym, wobec czego czuł się zwolniony

z dalszego dowodzenia swojej pracy w przedmiotowym gospodarstwie. Konkludując wnioskodawca stwierdził, że na okoliczność jego pracy w gospodarstwie rolnym, to Sąd Okręgowy powinien przeprowadzić postępowanie dowodowe z urzędu

i przesłuchać wskazanych przez niego świadków, a nie ograniczać się tylko

i wyłącznie do odebrania zeznań od samego wnioskodawcy.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

W rozpatrywanej sprawie w pierwszym względzie należy zauważyć, iż jej rozstrzygnięcie zależało od wyjaśnienia czy wnioskodawca S. F. spełnia przesłanki do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 w związku z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 748). Na mocy

art. 184 ust. 1 w/w ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy, a zatem na dzień 1 stycznia 1999 r. osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn (pkt 1) oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27, czyli okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn (pkt 2). Nadto, w myśl art. 184 ust. 2 w/w ustawy, przedmiotowa emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. W myśl art. 32 ust. 4 ustawy o emeryturach i rentach

z FUS, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych, a mianowicie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub

w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.). Zgodnie zaś z § 4 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli: osiągnął wiek emerytalny wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Na gruncie niniejszej sprawy, wobec ukończenia przez wnioskodawcę 60 roku życia oraz posiadania ponad 15 lat pracy w szczególnych warunkach, kwestię sporną - wobec braku wymaganego 25-letniego okresu składkowego i nieskładkowego (brakujący okres to 6 miesięcy i 12 dni) - stanowiło uwzględnienie mu do tegoż stażu, okresu jego pracy w gospodarstwie rolnym teściów brata, tj. A. i L. F. od dnia 30 czerwca 1970 r. do 1 września 1973 r. Możliwość uwzględnienia przy ustalaniu prawa do świadczeń emerytalnych okresów pracy w gospodarstwie rolnym została usankcjonowana przez ustawodawcę w ramach art. 10 ustawy

o emeryturach i rentach z FUS. W szczególności w myśl art. 10 ust. 1 pkt 3 tej ustawy, przy ustalaniu prawa do emerytury oraz przy obliczaniu jej wysokości uwzględnia się również jako okresy składkowe przypadające przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresy pracy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia, jeżeli okresy składkowe i nieskładkowe, ustalone na zasadach określonych w art. 5-7, są krótsze od okresu wymaganego do przyznania emerytury, w zakresie niezbędnym do uzupełnienia tego okresu. W ocenie Sądu Apelacyjnego, podzielającego w tym zakresie stanowisko Sądu Najwyższego, przyjęte w ramach wyroku z dnia 19 grudnia 2000 r. (II UKN 155/00, OSNP 2002/16/394), na gruncie wykładni art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS zasadnicze znaczenie należy przypisać odrębności systemów ubezpieczenia społecznego na podstawie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U.

z 2015 r., poz. 121 ze zm.) i ubezpieczenia społecznego rolników (ustawa z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników; tekst jednolity: Dz. U.

z 2015 r., poz. 704 ze zm.), opartych na odmiennych zasadach podlegania ubezpieczeniu, finansowania i udzielania świadczeń. W związku z tym przepisy zawarte w tych ustawach, normujące możliwość wzajemnego uwzględniania okresów ubezpieczenia, należy uznać za przepisy szczególne (co ujawnia się w art. 20 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników oraz w art. 10 ust. 3 oraz

art. 56 ustawy o emeryturach i rentach z FUS), które wymagają ścisłego interpretowania i ostrożnego stosowania. Prostą wobec tego konsekwencją jest przyjęcie, że okres pracy w gospodarstwie rolnym według ustawy o emeryturach i rentach z FUS, mimo że nie jest okresem pracy sensu stricto, a przez podkreślenie, że chodzi o pracę po 16 roku życia, nawiązuje do okresu pracy w gospodarstwie rolnym wykonywanej przez domowników rolnika, czyli osoby mu bliskie, nie może być uważany za przewidziany w art. 6 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników okres ubezpieczenia

społecznego domownika, zwłaszcza że sporne okresy pracy w gospodarstwie rolnym przed dniem 1 stycznia 1983 r. nie były okresami podlegania ubezpieczeniu społecznemu i nie była za nie opłacana składka na ubezpieczenie. Przeciwno takiemu pojmowaniu okresu pracy w gospodarstwie rolnym przemawia także to, że przepis art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach

i rentach nie jest wyraźnie adresowany do osób objętych ubezpieczeniem społecznym z tytułu pracy w gospodarstwie rolnym (domowników) ani do osób zatrudnionych w gospodarstwie rolnym na podstawie umowy o pracę (pracowników); reguluje kwestie stażu emerytalnego wymaganego od innych ubezpieczonych niż rolnicy, w którym okres pracy w gospodarstwie rolnym jest okresem zaliczanym wprost, niezależnie od uregulowań z ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników,

i traktowanym jak okres składkowy (por. art. 10 ust. 1 w/w ustawy). Implikuje

to stwierdzenie niedopuszczalności stosowania (przez analogię) wobec osoby,

o której mowa w art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, kryteriów objęcia ubezpieczeniem domowników rolnika na podstawie art. 6 pkt 2 ustawy

o ubezpieczeniu społecznym rolników. W szczególności chodzi o warunek pozostawania we wspólnocie gospodarczej z rolnikiem i stałości wykonywania pracy w gospodarstwie rolnym. Tym samym żadnego znaczenia dla uwzględnienia okresu pracy w gospodarstwie rolnym w oparciu o art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach

i rentach z FUS nie ma: status osoby bliskiej rolnikowi, zamieszkiwanie

w gospodarstwie rolnym, jak i to czy praca była wykonywana stałe czy tylko sezonowo (np. w czasie wakacji), podobnie jak i to, czy praca w gospodarstwie stanowiła dla danej osoby główne źródło utrzymania, bądź to czy rolnik, u którego ta osoba pracowała opłacał składkę na ubezpieczenie społeczne rolników (tak również Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 czerwca 2014 r., III UK 180/13 oraz w wyroku

z dnia 6 stycznia 2010 r., I UK 246/09). Jednocześnie mając na względzie dyspozycję art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, należy podzielić ugruntowany na tym tle pogląd Sądu Najwyższego, zgodnie z którym do uwzględnienia okresów pracy przed dniem 15 listopada 1991 r. wymaga się, aby praca wykonywana była w wymiarze co najmniej połowy pełnego wymiaru czasu pracy, a zatem co najmniej 4 godziny dziennie (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 28 lutego 1997 r., II UKN 96/96 OSNAPiUS 1997 nr 23, poz. 473; z dnia 7 listopada 1997 r., II UKN 318/97, OSNAPiUS 1998 nr 16, poz. 491; z dnia 13 listopada 1998 r., II UKN 299/98, OSNAPiUS 1999 nr 24, poz. 799; z dnia 9 listopada 1999 r., II UKN 190/99, OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 122 oraz z dnia 10 maja 2000 r., II UKN 535/99).

W świetle powyższego oczywistym było, że stanowisko Sądu Okręgowego, zgodnie z którym uwzględnienie przypadających przed dniem 1 stycznia 1983 r. okresów pracy wnioskodawcy w gospodarstwie rolnym po ukończeniu przez niego 16 roku życia, uzależniał on od równoczesnego spełnienia przez S. F. warunków do uznania go za domownika w myśl art. 6 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników okazało się całkowicie błędne. Innymi słowy, zupełnie nieuprawnione było przyjęte przez Sąd Okręgowy założenie, oparte na łączeniu wymogów koniecznych do uznania za okres składkowy okresu pracy

w gospodarstwie rolnym po ukończeniu 16 roku życia - w rozumieniu w art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS - z pracą wykonywaną na warunkach, które dawały podstawę do objęcia ubezpieczeniem społecznym rolników jako domownika. Jak bowiem wynika z przedstawionych poglądów Sądu Najwyższego, na gruncie art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wystarczającym warunkiem do uznania spornego okresu pracy wnioskodawcy

w gospodarstwie rolnym teściów jego brata - A. i L. F. było tylko i wyłącznie wykazanie, że praca w tym gospodarstwie była przez niego świadczona co najmniej w połowie pełnego wymiaru czasu pracy, określonego w art. 6 ust. 2 pkt 1 lit. a w/w ustawy (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 kwietnia 2009 r., III AUa 5187/08). Na w/w okoliczność – już w ramach wniosku

o emeryturę – poza własnym szczegółowym oświadczeniem (k. 5, k. 7 i k. 10 a.r.), wnioskodawca przedstawił pisemne zeznania dwóch świadków: M. D. oraz B. D. (k. 5 i k. 8-9 a.r.), z których wynikało, iż w spornym okresie wykonywał on wszystkie prace rolne oraz obrządkowe w gospodarstwie rolnym małżonków F.. Dodatkowo do przedmiotowego wniosku o świadczenie emerytalne wnioskodawca przedłożył zaświadczenie wystawione przez Starostwo Powiatowe w W. z dnia 24 lutego 2014 r. o posiadaniu przez L. F. gospodarstwa rolnego o powierzchni 5.6638 ha, położonego

na ternie wsi B. nr 122 (k. 12 a.s.), zaświadczenie z dnia 21 lutego 2014 r., potwierdzające uczęszczanie wnioskodawcy do I Liceum Ogólnokształcącego w W.

(k. 11 a.r.) oraz zaświadczenie wystawione przez Urząd Miejski w W.

z dnia 26 lutego 2014 r., potwierdzające zameldowanie na pobyt stały w latach

1970-1973 w miejscowości B. nr 138 (k. 13 a.r.). Przedłożone w ramach postępowania przed organem rentowym dokumenty oraz wnioski dowodowe, potwierdzające w ocenie S. F. okoliczność wykonywania przez niego w spornym okresie pracy w gospodarstwie rolnym (...), nie zostały przez Sąd Okręgowy w żaden sposób zweryfikowane. W szczególności Sąd ten nie przesłuchał świadków wskazanych przez S. F. w ramach wniosku o emeryturę, choć w aktach rentowych zalegały ich pisemne zeznania, wskazujące na wykonywanie przez wnioskodawcę wszystkich prac rolnych oraz obrządkowych w gospodarstwie rolnym małżonków F.. Co więcej, odbierając zeznania od samego wnioskodawcy, Sąd Okręgowy przesłuchał go na inne okoliczności, a nie na kluczową w niniejszej sprawie kwestię wykonywania przez niego pracy w gospodarstwie rolnym teściów jego brata.

W tym stanie rzeczy bezspornym było zatem, że zaskarżony wyrok został wydany bez wyjaśnienia w sposób należyty okoliczności faktycznych sprawy, albowiem postępowanie dowodowe przeprowadzone przez Sąd pierwszej instancji nie wykazało czy w spornym okresie od 30 czerwca 1970 r. do 1 września 1973 r. wnioskodawca w istocie wykonywał pracę w gospodarstwie rolnym (...) w wymiarze przekraczającym połowę pełnego wymiaru czasu pracy, co umożliwiałoby mu uwzględnienie tego okresu przy ustalaniu prawa do emerytury na podstawie art. 184 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W konkluzji dokonanych wywodów podkreślić zatem należy, że skoro rozstrzygnięcie niniejszej sprawy sprowadzało się do oceny czy wnioskodawca spełnia przesłanki do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym, w tym czy posiada wymagany 25-letni ogólny staż ubezpieczeniowy, to tym samym koniecznym było poczynienie ustaleń co do możliwości uwzględnienia mu do tegoż stażu okresu wykonywania przez niego pracy w gospodarstwie rolnym teściów jego brata, pociągające za sobą wymóg przeprowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego w całości i ponownej oceny realizacji przez wnioskodawcę warunków unormowanych w art. 184 w zw. z art. 10 ust. 1 pkt 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Dopiero bowiem przeprowadzenie postępowania dowodowego w całości w w/w zakresie pozwoli dokonać prawidłowych rozważań prawnych, weryfikujących zaskarżoną decyzję organu rentowego.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny na zasadzie art. 386 § 4 k.p.c. uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Krakowie, albowiem wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości.